

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet samt förslag till lagar om ändring av 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och ändring av 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att det stiftas en lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet. Lagen ska ersätta den gällande lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen på beskattningens område.

Genom den föreslagna lagen genomförs rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG.

I propositionen föreslås också ändring av hänvisningarna till direktivet i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund.

Vid genomförandet av direktivet tillämpas samma teknik som vid ikraftsättandet av fördrag, så att den föreslagna lagen är en blandad genomförandelag av samma typ som de blandade ikraftträdandelagar som används för att sätta i kraft fördrag. Vid tillämpning av denna genomförandemetod föreskrivs genom en nationell genomförandelag att de bestämmelser i direktivet som hör till området för lagstiftningen ska iaktas som lag i Finland.

Enligt direktivet ska medlemsstaterna samarbeta med varandra vid utbyte och inhämtande av upplysningar, samtida kontroller och delgivning som gäller de skatter som avses i direktivet.

Avsikten är att lagarna ska träda i kraft så snart som möjligt och att de ska tillämpas från ingången av 2013.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 NULÄGE	3
2 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	4
3 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
4 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	5
DETALJMOTIVERING	5
1 DIREKTIVETS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND	5
2 LAGFÖRSLAGEN	15
2.1 Lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet.....	15
2.2 Lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst.....	16
3 IKRAFTTRÄDANDE	16
4 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	16
LAGFÖRSLAG	18
Lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet... 18	
Lag om ändring av 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst	20
Lag om ändring av 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassam- fund.....	21
BILAGA	22
PARALLELLTEXT	22
Lag om ändring av 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst	22
Lag om ändring av 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassam- fund.....	23

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge

Finland har inte någon särskild lag som reglerar internationellt administrativt samarbete i fråga om beskattning.

Rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område, nedan *det gamla direktivet*, som tillämpas till utgången av år 2012 har genomförts genom lagen av den 16 december 1994 om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen på beskattningens område (1220/1994).

Med administrativt samarbete i fråga om beskattning avses vanligen utbyte av skatteupplysningar, som är den viktigaste samarbetsformen, samtida skattekontroller och delgivning av beskattningshandlingar.

Det gamla direktivet har senast ändrats genom rådets direktiv 2006/98/EG av den 20 november 2006 om anpassning av vissa direktiv rörande beskattning, med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning.

Finland kan begära handräckning av EU:s övriga medlemsstater på grund av inkomstskatte- eller arvskatteavtal, särskilda handräckningsavtal, avtalet mellan de nordiska länderna om handräckning i skatteärenden (FördrS 37/1991) och den konvention om ömsesidig handräckning i skatteärenden (FördrS 21/1995 och 40/2011) som har utarbetats av Europarådet och OECD.

Finland har gällande dubbelbeskattningsavtal som möjliggör utbyte av upplysningar med alla EU:s medlemsstater med undantag av Cypern: Nederländerna (FördrS 84/1997 och 31/1998), Belgien (FördrS 66/1978 och 54/1997), Bulgarien (FördrS 11/1986), Spanien (FördrS 67/1968, 14/1974, 39/1974, 109/1991 och 74/1992), Irland (FördrS 88/1993), Storbritannien (FördrS 2/1970, 31/1974, 26/1981, 8/1987, 2/1992, 75/1992 och 63/1997), Italien (FördrS 55/1983), Österrike (FördrS 18/2001 och 95/2011), Grekland (FördrS 58/1981), Lettland (FördrS 92/1993), Litauen (FördrS 94/1993), Luxemburg (FördrS 18/1983, 60/1992 och

62/2010), Malta (FördrS 82/2001), Portugal (FördrS 27/1971), Polen (FördrS 21/2010), Frankrike (FördrS 8/1972 och 5/1976), Rumänien (FördrS 7/2000), Sverige (FördrS 26 och 95/1997, 34/1998, 127/2008 och 43/2009), Tyskland (FördrS 18/1982), Slovakien (FördrS 28/2000), Slovenien (FördrS 70/2004), Danmark (inklusive Färöarna; FördrS 26 och 95/1997, 34/1998, 127/2008 och 43/2009), Tjeckien (FördrS 80/1995 och 5/1996), Ungern (FördrS 51/1981) och Estland (FördrS 96/1993).

Ett dubbelbeskattningsavtal som möjliggör utbyte av upplysningar mellan Finland och Cypern har undertecknats i november 2012.

Finland kan begära upplysningar om inkomstskatt och några andra skatter i enlighet med avtalet mellan Republiken Finland och Tyska Riket angående rättsskydd och handräckning (FördrS 4/1936).

Finland har ingått särskilda avtal om tillämpning som gäller bland annat utbyte av upplysningar eller samtida skattekontroller bland annat med Lettland, Litauen, Polen och Estland (56/2003, 35/2003, 36 och 37/2004).

Avtalet mellan de nordiska länderna om handräckning i skatteärenden möjliggör i fråga om skatteärenden utbyte av upplysningar, samtida skattekontroller och delgivning med två nordiska stater som är medlemmar i EU, dvs. Sverige och Danmark.

På grund av konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden kan Finland begära upplysningar, samtida skattekontroller och delgivning i fråga om alla eller de flesta av sina skatter och socialskyddsavgifter av följande EU:s medlemsstater som är parter i konventionen: Nederländerna, Belgien, Spanien, Storbritannien, Polen, Frankrike, Sverige, Slovenien och Danmark.

Finland har gällande avtal för att förhindra dubbelbeskattning av arv med följande medlemsstater: Nederländerna (FördrS 48/1955), Frankrike (FördrS 26/1959), Sverige (FördrS 83/1992 och 103/1993; också gåvoskatt), och Danmark (FördrS 83/1992 och 103/1993; också gåvoskatt). I arvskatteavtalen ingår antingen en bestämmelse som möjliggör utbyte av upplysningar om skatt eller en hän-

visning till sådan bestämmelse i inkomstskatteavtalet som möjliggör utbytet.

I fråga om Europeiska unionens medlemsstater kan handräckning begäras också enligt rådets förordning (EU) nr 904/2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri, rådets förordning (EU) nr 389/2012 om administrativt samarbete i fråga om punktskatter och om upphävande av förordning (EG) nr 2073/2004 samt rådets direktiv 2010/24/EU om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (L 1526/2011).

Finland är också skyldig att ge uppgifter eller annan handräckning till de övriga medlemsstaterna på grund av ovannämnda avtal och bestämmelser.

I 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst (627/1978) hänvisas till det gamla direktivet. Enligt dessa bestämmelser förutsätter skattefriheten av dividend som betalas från Finland till en annan medlemsstat och beskattning av dividend enligt lagen om beskattningsförfarande bland annat att direktivet är tillämpligt. Också 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) hänvisar till det gamla direktivet. Enligt denna bestämmelse tillämpas lagen inte på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet om bland annat det gamla direktivet är tillämpligt.

2 Målsättning och de viktigaste förslagen

Målsättningen med propositionen är att genomföra rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG.

I propositionen föreslås att direktivet genomförs genom att använda en så kallad blandad genomförandelag av samma typ som de blandade ikraftträdandelagar som används för att sätta i kraft fördrag. Enligt en genomförandebestämmelse i blankettform ska de bestämmelser i direktivet som hör till området för lagstiftningen iaktas som lag. Utöver denna genomförandebestämmelse innehåller lagförslaget de sakliga bestämmelser som

behövs för genomförandet av skyldigheterna i direktivet och direktivets tillämpning.

Direktivets tillämpningsområde utvidgas att täcka alla typer av skatter med undantag av obligatoriska sociala avgifter samt de indirekta skatter som redan hör till tillämpningsområdet av annan unionslagstiftning om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna, dvs. tullar, mervärdeskatt och harmoniserade punktskatter. Direktivet tillämpas på alla juridiska och fysiska personer, sammanslutningar och konstruktioner.

Direktiv utvidgar och underlättar samarbetet mellan medlemsstaterna särskilt i utbyte av upplysningar. Obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar inleds stegvis. Tillgängliga upplysningar utbyts automatiskt i fem inkomst kategorier beträffande skatteperioder som börjar från och med den 1 januari 2014. Själva utbytet påbörjas i början av 2015. Senare ska man se över de ifrågasvarande bestämmelserna efter det att kommissionen har lämnat sin rapport. Den grund som förpliktar en medlemsstat att lämna upplysningar ändras för att motsvara den internationella standard som har utvecklats inom OECD. För att säkra rättidighet och effektivitet bestäms flera tidsfrister.

En medlemsstat kan under vissa förutsättningar använda mottagna upplysningar för andra än skattemässiga ändamål och vidarebefordra sådana upplysningar till en tredje medlemsstat.

En medlemsstat ska samla de begärda uppgifterna, även om den inte själv behöver dem för sina egna skatteändamål. Den kan inte vägra att lämna uppgifter enbart på den grund att den inte har något nationellt intresse av sådana uppgifter eller på den grund att uppgifterna innehas av en bank, ett annat finansiellt institut, ombud, representant eller förvaltare, eller på grund av att uppgifterna rör ägarintressen i en person.

Om en medlemsstat erbjuder ett tredjeland ett mera omfattande samarbete än vad direktivet förutsätter får den inte vägra att erbjuda likadant samarbete till en annan medlemsstat som vill inleda ett sådant samarbete.

När en medlemsstat från ett tredjeland får uppgifter för beräkning av skatter ska denna stat vidarebefordra uppgifterna till de medlemsstater som kan behöva dem och i alla fall

till alla begärande myndigheter, om det är tillåtet enligt ett avtal med detta tredjeland. En medlemsstat får i enlighet med sina nationella lagar om överföring av personuppgifter till tredjeländer lämna upplysningar som tagits emot enligt direktivet till ett tredjeland om den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har lämnat upplysningar ger sitt samtycke och detta tredjeland i tillräckligt omfattning har åtagit sig att samarbeta i insamling av bevis som behövs för att kämpa mot skattebrott.

Man syftar till att använda standardformulär och elektroniskt utbyte av upplysningar i största möjliga omfattning.

Myndigheterna ska ge återkoppling till varandra samt också utbyta åsikter om bästa praxis och erfarenheter.

Utbyte av upplysningar enligt det nya direktivet omfattas av bestämmelserna om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av

personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter men medlemsstaterna ska till viss del begränsa detta direktivs tillämpningsområde.

3 Propositionens konsekvenser

Propositionen effektiviserar och underlättar utbyte av uppgifter om skatter.

Propositionens ekonomiska konsekvenser och verkningar i fråga om antalet anställda kan inte noggrant beräknas i förväg.

Skatteförvaltningen utreder som bäst i ett särskilt projekt kraven på det obligatoriska automatiska utbyte av upplysningar som inleds år 2015 samt genomförande och uppföljning av utbyte av upplysningar.

4 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet.

DETALJMOTIVERING

1 Direktivets innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland

I direktivet bestäms om fem former av samarbete: utbyte av upplysningar (utbyte av upplysningar på eller utan begäran och automatiskt utbyte av upplysningar), tjänstemäns närvaro vid de administrativa myndigheterna i en annan medlemsstat och medverkan i administrativa utredningar, samtidiga kontroller, delgivning av handlingar och återkoppling.

Direktivet baserar sig till vissa delar på de lösningar som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling OECD har godkänt i sina modellavtal som berör undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet och utbyte av upplysningar i skatteärenden.

Finland har inte någon särskild lag som reglerar internationellt administrativt samarbete i fråga om beskattning. Jämförelsen har därför gjorts mellan bestämmelserna i det gamla direktivet och det nya direktivet.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1. Syfte. Enligt artikel 1.1 fastställs i direktivet de bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna ska samarbeta med varandra för att utbyta upplysningar.

Såsom i artikel 26 i OECD:s modellskatteavtal och i OECD:s modellavtal om utbyte av upplysningar i skatteärenden ska upplysningarna vara sådana att de kan antas vara relevanta för administration och verkställighet av medlemsstaternas nationella lagar i fråga om de skatter som avses i direktivet. Enligt det gamla direktivet ska all sådan information utbytas som kan göra det möjligt att korrekt fastställa skatt på inkomst och kapital.

I direktivet ingår också bestämmelserna om utbyte av upplysningar på elektronisk väg och om samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen i samordning och utvärdering (punkt 2).

Direktivet påverkar inte tillämpningen i medlemsstaterna av reglerna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål (punkt 3).

Direktivet påverkar inte heller medlemsstaternas fullgörande av eventuella skyldigheter i fråga om mer omfattande administrativt samarbete som följer av andra rättsliga instrument, såsom avtal (punkt 3). Läget ändrar sig inte i detta hänseende (artikel 11 i det gamla direktivet) och så är till exempel det nordiska handräckningsavtalet fortfarande tillämpligt också mellan Finland, Sverige och Danmark.

Artikel 2. Tillämpningsområde. I det gamla direktivet (artikel 2.2–2.4) definieras de skatter som hör till direktivets tillämpningsområde, dvs. skatt på inkomst och kapital och försäkringsskatt, och uppräknas medlemsstaternas motsvarande skatter.

Det nya direktivet tillämpas direktivet på alla typer av skatter som tas ut av en medlemsstat eller av medlemsstatens territoriella eller administrativa underenheter eller lokala myndigheter eller på dessas vägnar (punkt 1). Enligt punkt 2 tillämpas direktivet emellertid inte på mervärdesskatt, tullar och på punktskatter som omfattas av annan unionslagstiftning om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna. Detsamma gäller obligatoriska sociala avgifter som betalas till medlemsstaten eller en underenhet i medlemsstaten eller till offentligrättsliga socialförsäkringsinstitutioner. Skatter avser däremot inte avgifter, såsom avgifter för intyg och andra handlingar som utfärdas av myndigheter, och avgifter av avtalsmässig karaktär, såsom ersättning för allmännyttiga tjänster (punkt 3). Punkt 4 gäller direktivets geografiska tillämpningsområde.

Artikel 3. Definitioner. I artikeln ingår definitionerna av de centrala begreppen.

Automatiskt utbyte av upplysningar betyder systematiskt lämnande av på förhand bestämda upplysningar till en annan medlemsstat, utan föregående begäran, med i förväg fastställda regelbundna intervaller. Med tillgängliga upplysningar avses vid tillämpning av artikel 8 som gäller automatiskt utbyte upplysningar i skattemyndigheternas akter i den medlemsstat som lämnar informationen och som kan inhämtas i enlighet med förfarandena för insamling och behandling av upplysningar i den medlemsstaten.

Definitionen av person täcker alla typer av sammanslutningar och enheter, vare sig de är juridiska personer eller inte.

CCN-nätet avser den gemensamma plattform som bygger på gemensamma kommunikationsnätet (CCN), vilken unionen har utformat för att säkerställa all överföring på elektronisk väg mellan behöriga myndigheter på området för tull och beskattning.

I det gamla direktivet ingår inte några definitioner.

Artikel 4. Organisation. Artikeln berör organisering av verksamheten och förenhetligande av förvaltningen.

Om ett kontaktorgan eller en behörig tjänsteman tar emot en begäran om samarbete som är utanför den behörighet som den har enligt sina nationella lagar eller praktik, ska det enligt punkt 7 i artikeln utan dröjsmål överlämna begäran till sitt centrala kontaktkontor och underrätta den begärande myndigheten om detta. Den i artikel 7 bestämda tidsfristen börjar då löpa dagen efter det att begäran om samarbete överlämnas till det centrala kontaktkontoret.

I det gamla direktivet ingår inte några motsvarande bestämmelser.

KAPITEL II

UTBYTE AV UPPLYSNINGAR

AVSNITT I

Utbyte av upplysningar på begäran

Artikel 5. Förfarande för utbyte av upplysningar på begäran. På begäran av den begärande myndigheten är den anmodade myndigheten skyldig att lämna den begärande myndigheten alla de i artikel 1.1 avsedda upplysningar som den har tillgång till eller som den erhåller till följd av administrativ utredning.

Enligt det gamla direktivet (artikel 2) får den behöriga myndigheten i en medlemsstat anmoda den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat att i ett särskilt fall överlämna upplysningar.

Artikel 6. Administrativa utredningar. Artikel 6 förpliktar den anmodade myndigheten att utföra de administrativa utredningar som krävs för att få fram de i artikel 5 avsedda upplysningarna (punkt 1). Om en begäran innehåller motiverad begäran om en särskild administrativ utredning men den anmodade myndigheten anser att sådan utredning inte behövs, den ska underrätta den begärande myndigheten om skälen till detta (punkt 2).

Den anmodade myndigheten ska vid genomförande av åtgärder för att erhålla upplysningar följa samma förfarande som den följer när den agerar på eget initiativ eller på begäran av en annan myndighet i sin medlemsstat (punkt 3).

Den anmodade myndigheten ska tillhandahålla originalhandlingar om den begärande myndigheten särskilt begär detta, förutsatt att de gällande bestämmelserna i den anmodade myndighetens medlemsstat inte hindrar detta (punkt 4).

Artikel 6 innehåller inte väsentliga ändringar.

Artikel 7. Tidsfrister. De begärda upplysningarna ska enligt punkt 1 i artikeln lämnas snarast möjligt och senast inom sex månader från dagen av mottagande av begäran. Tidsfristen är två månader om den anmodade myndigheten redan har tillgång till upplysningarna. I särskilda fall kan man komma överens om andra tidsfrister (punkt 2).

Mottagande av begäran ska bekräftas omedelbart och senast inom sju arbetsdagar från mottagandet (punkt 3). Om brister i begäran ska enligt punkt 4 underrättas inom en månad efter dess mottagande. De i punkt 1 nämnda tidsfristerna börjar då löpa dagen efter det att kompletterande information har erhållits.

Om den anmodade myndigheten inte kan besvara begäran inom tidsfristen, ska den omedelbart och senast inom tre månader från dess mottagande underrätta den begärande myndigheten om skälen till detta och om den dag som den anser sig kunna besvara begäran (punkt 5).

Om den anmodade myndigheten inte har tillgång till de begärda upplysningarna eller inte kan besvara begäran om upplysningar eller vägrar att göra det av de skäl som anges i artikel 17 (den begärande myndigheten har inte uttömt sina egna informationskällor, af-

färshemlighet, det skulle strida mot lagen att samla upplysningar, avsaknad av rättslig ömsesidighet) ska den omedelbart, och senast inom en månad efter mottagandet av begäran, underrätta den begärande myndigheten om skälen till detta (punkt 6).

Enligt det gamla direktivet ska upplysningar lämnas så fort som möjligt. Om det finns hinder för att tillhandahålla upplysningarna eller om man vägrar att tillhandahålla dem, ska den anmodande myndigheten genast underrättas om detta med hänvisning till hindrens beskaffenhet eller orsakerna till vägran (artikel 5).

AVSNITT II

Obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar

Artikel 8. Räckvidd och villkor för det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar. De behöriga myndigheterna ska för beskattningsperioder från och med den 1 januari 2014 genom automatiskt utbyte av upplysningar lämna till andra medlemsstaternas behöriga myndigheter sådana upplysningar som berör personer bosatta i den senare staten och är tillgängliga. Förpliktelsen berör fem kategorier av inkomst och kapital som bestäms enligt den nationella lagen i den stat som lämnar upplysningarna. Kategorierna är inkomst från anställning, styrelsearvoden, livförsäkringsprodukter som inte omfattas av andra unionsrättsakter om utbyte av upplysningar och andra liknande åtgärder, pensioner och ägande av och inkomst från fast egendom (punkt 1). Medlemsstaterna ska före januari 2014 hos kommissionen anmäla de kategorier av inkomst och kapital i vilka de har upplysningar tillgängliga och senare ändringar i tillgängligheten av upplysningar (punkt 2).

En medlemsstats behöriga myndighet får meddela en annan medlemsstats behöriga myndighet att den inte önskar erhålla upplysningar beträffande de kategorier av inkomst och kapital som uppräknas i punkt 1 eller upplysningar om sådana inkomster och kapital som understiger ett visst minimibelopp. Den ska också underrätta kommissionen om detta. Om den inte informerar kommissionen

om någon kategori alls för vilken den har upplysningar tillgängliga, kan det anses att den inte önskar få upplysningar i enlighet med punkt 1.

Medlemsstaterna ska före den 1 juli 2016 tillhandahålla kommissionen årsstatistik om automatiskt utbyte av upplysningar (punkt 4).

Enligt punkt 5 lägger kommissionen före den 1 juli 2017 fram en rapport med en översyn över och bedömning av statistik och information om kostnader och fördelar med det automatiska utbytet av upplysningar och dess praktiska aspekter. Kommissionen lägger vid behov fram ett förslag för rådet om inkomst- och kapitalkategorierna och de villkor som fastställs i punkt 1, däri inbegripet villkoret att upplysningar om personer bosatta i andra medlemsstater ska vara tillgängliga. När rådet behandlar förslaget ska det bedöma möjligheterna att ytterligare förstärka effektiviteten och funktionen av det automatiska upplysningsutbytet liksom för att förbättra standarden i syfte att uppnå det att den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska, genom automatiskt utbyte av upplysningar, till varje annan medlemsstats behöriga myndighet lämna upplysningar rörande beskattningsperioder från och med den 1 januari 2017 avseende personer bosatta i den andra medlemsstaten när det gäller åtminstone tre av de specificerade kategorierna av inkomst och kapital i punkt 1 (led a) och förteckningen över kategorier i punkt 1 ska utvidgas så att den omfattar utdelning, kapitalvinst och royalty (led b).

Upplysningarna ska överföras åtminstone en gång om året, inom sex månader från utgången av det beskattningsår i medlemsstaten under vilket upplysningarna blev tillgängliga (punkt 6).

Om medlemsstaterna i sina ömsesidiga avtal kommer överens om att utbyta automatiskt upplysningar i fråga om ytterligare inkomst- och kapitalkategorier, de ska anmäla dessa avtal till kommissionen för att meddelas till alla medlemsstater (punkt 8).

I artikel 3 i det gamla direktivet (Automatiskt informationsutbyte) konstateras endast att medlemsstaternas behöriga myndigheter ska utan anmodan för kategorier av fall som de ska bestämma enligt artikel 9 (Samråd)

regelbundet utbyta information. Uppgifterna ska lämnas så fort som möjligt.

AVSNITT III

Utbyte av upplysningar utan föregående begäran

Artiklarna 9 och 10. Räckvidd och villkor för utbyte av upplysningar utan föregående begäran. Tidsfrister. En medlemsstats behöriga myndighet är skyldig att (utan föregående begäran) lämna de upplysningar som avses i artikel 1 till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat, i fem fall: ett grundat antagande om att det kan uppstå ett skattebortfall i den andra medlemsstaten eller att ett skattebortfall kan bli följden av artificiella överföringar av vinster inom en koncern, en skattskyldig erhåller en skattenedsättning i en medlemsstat vilket skulle förorsaka en ökning av skatt eller leda till skattskyldighet i en annan medlemsstat, affärstransaktioner genomförs mellan skattskyldige i olika medlemsstater genom ett eller flera länder på ett sådant sätt att det kan leda till skattebortfall i en medlemsstat eller i båda medlemsstaterna och då man på grund av de upplysningar som en medlemsstat har fått av en annan medlemsstat har erhållits upplysningar som kan vara relevanta för fastställande av skattskyldighet i denna andra stat (punkt 1). Dessutom får de behöriga myndigheterna till de andra behöriga myndigheterna överlämna alla upplysningar som de har kännedom om och som kan vara till nytta för de sistnämnda (punkt 2).

Den behöriga myndigheten ska överlämna upplysningar till den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat snarast möjligt och senast en månad efter det att de blir tillgängliga. Den mottagande myndigheten ska bekräfta mottagandet av uppgifterna för den behöriga myndighet som tillhandahöll dem, omedelbart och senast sju arbetsdagar efter mottagandet (artikel 10).

Också det gamla direktivet (artikel 4) förpliktar och berättigar till spontant utbyte av upplysningar. Förutsättningarna för utbyte av upplysningar avviker i ringa mån från förutsättningarna i det nya direktivet. Uppgifterna ska lämnas så fort som möjligt. Om det finns

problem i att tillhandahålla uppgifter eller om man vägrar tillhandahålla dem, den anmodande myndigheten ska genast underrättas härom med hänvisning till hindrens beskaffenhet eller orsakerna till vägran (artikel 5).

höriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten vid tillämpningen av artiklarna 1–4 avtala enligt artikel 9 (Samråd) om att tillåta den mottagande medlemsstatens skatte-tjänstemän uppehålla sig i den första medlemsstaten.

KAPITEL III

ANDRA FORMER AV ADMINISTRATIVT SAMARBETE

AVSNITT I

Närvaro vid de administrativa myndigheterna och medverkan i administrativa utredningar

Artikel 11. Räckvidd och villkor. I syfte att utbyta upplysningar får tjänstemän som be- myndigats av den begärande myndigheten, efter överenskommelse mellan den och den anmodade myndigheten och på de villkor som fastställts av den sistnämnda närvara vid de kontor där förvaltningsmyndigheterna i den anmodade medlemsstaten utför sina arbetsuppgifter och närvara vid administrativa utredningar som utförs på den anmodade medlemsstatens territorium (punkt 1). I den utsträckning som det är tillåtet enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten kan det i överenskommelsen föreskrivas att tjänstemän från den begärande myndigheten får då intervjua personer och granska handlingar. (punkt 2 första stycket). Om den person som är föremål för utredning vägrar att respektera de utredningsåtgärder som vidtas av tjänstemän från den begärande myndigheten, ska den anmodade myndigheten behandla vägran som om den hade skett mot dess egna tjänstemän (punkt 2 andra stycket).

Artikeln motsvarar till största delen artikel 28 i rådets förordning om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri och artikel 12 i rådets förordning om administrativt samarbete i fråga om punktskatter och om upphävande av förordning (EG) nr 2073/2004.

Enligt artikel 6 i det gamla direktivet kan den behöriga myndigheten i den medlemsstat som tillhandahåller information och den be-

AVSNITT II

Samtidiga kontroller

Artikel 12. Samtidiga kontroller. Två eller flera medlemsstater kan komma överens om att på sina egna territorier utföra samtidiga kontroller av en eller flera personer som är av gemensamt intresse för dem i syfte att utbyta erhållna upplysningar (punkt 1). Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat identifierar de personer som den avser att föreslå för en kontroll. Den ska underrätta den behöriga myndigheten i de övriga berörda medlemsstaterna om de fall i vilka den avser föreslå en samtidig kontroll och motivera sina val och ange den tidsperiod under vilken kontrollen skulle utföras (punkt 2). Varje behörig myndighet avgör sitt deltagande i kontrollen och meddelar den behöriga myndighet som föreslagit kontrollen sitt samtycke eller sin motiverade vägran (punkt 3).

Dessa bestämmelser avviker inte väsentligt från de motsvarande bestämmelserna i det gamla direktivet (artikel 8b).

AVSNITT III

Administrativ delgivning

Artikel 13. Begäran om delgivning. På begäran av den behöriga myndigheten i en medlemsstat ska den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat delge mottagaren alla handlingar som kommer från de administrativa myndigheterna i den begärande medlemsstaten och som rör tillämpningen på dess territorium av lagar om skatter som omfattas av direktivet. I delgivning tillämpas de bestämmelser om delgivning av liknande hand-

lingar som gäller i den anmodade medlemsstaten (punkt 1).

I begäran om delgivning ska nämnas ämnet för den handling som ska delges, mottagarens identifieringsinformation och annan information som underlättar identifiering av denne (punkt 2).

Den anmodade myndigheten ska omedelbart underrätta den begärande myndigheten om de åtgärder som har tagits på grund av begäran, framför allt om dagen av delgivningen (punkt 3).

Begäran om delgivning kan framställas enbart om delgivning inte kan utföras enligt de bestämmelser som gäller delgivning av ifrågavarande handlingar i den begärande medlemsstaten eller om sådan delgivning skulle medföra orimliga svårigheter. En behörig myndighet får också delge handlingar direkt med rekommenderad post eller på elektronisk väg till en person som befinner sig på en annan medlemsstats territorium (punkt 4).

Bestämmelserna i punkterna 1–3 i artikeln överensstämmer med bestämmelserna i det gamla direktivet (artikel 8a), men bestämmelsen i punkt 4 är ny.

AVSNITT IV

Återkoppling

Artikel 14. Villkor. När en behörig myndighet lämnar upplysningar på eller utan begäran (artiklarna 5 och 9) får den begära att den behöriga myndighet som tar emot upplysningarna ger återkoppling. Den sistnämnda ska så snart som möjligt och senast inom tre månader efter det att resultatet av användningen av upplysningarna har blivit känt, ge återkoppling till den behöriga myndighet som lämnade upplysningarna. Reglerna om skattesekretess och skydd av uppgifter i den mottagande behöriga myndighetens medlemsstat tillämpas på normalt sätt (punkt 1). I fråga om automatiskt utbyte av upplysningar ska återkoppling ges en gång per år (punkt 2).

I det gamla direktivet ingår inte några bestämmelser om återkoppling.

AVSNITT V

Utbyte av bästa praxis och erfarenheter

Artikel 15. Räckvidd och villkor. Artikeln förpliktar medlemsstaterna och kommissionen till att utreda och utvärdera det administrativa samarbete som följer av direktivet och att dela med sig av sina erfarenheter i syfte att förbättra samarbetet och vid behov att utforma regler på dessa områden (punkt 1). De får också utarbeta riktlinjer om alla aspekter som anses nödvändiga för utbyte av bästa praxis och erfarenheter (punkt 2).

Den motsvarande artikeln (artikel 10, Erfarenhetsutbyte) i det gamla direktivet är mindre omfattande.

KAPITEL IV

VILLKOR FÖR DET ADMINISTRATIVA SAMARBETET

Artikel 16. Utlämnande av upplysningar och dokument. Upplysningar som utlämnas till en annan medlemsstat på grund av direktivet omfattas av sekretess. Upplysningar åtnjuter samma skydd som liknande upplysningar ges i nationella lagar i den mottagande staten (punkt 1 första satsen i första stycket). Denna huvudregel motsvarar artikel 7.1 (Bestämmelser som hänför sig till sekretess) i det gamla direktivet.

Upplysningar får användas för administration och verkställighet av medlemsstaternas nationella lagar beträffande de skatter som avses i direktivet (punkt 1 andra satsen i första stycket). De får också användas för fastställande och uppbörd av andra skatter och avgifter som omfattas av artikel 2 i inrättningsdirektivet eller för fastställande och uppbörd av obligatoriska socialavgifter (punkt 1 andra stycket). Upplysningar får dessutom användas i samband med rättsliga och administrativa förfaranden som kan leda till påföljd och som inletts på grund av överträdelse av skattelagstiftningen. Detta påverkar inte de allmänna regler och bestämmelser om svarandes och vittnens rättigheter vid sådana förfaranden (punkt 1 tredje styck-

et). Artikel 7.1 i det gamla direktivet som gäller dessa frågor möjliggör inte lika omfattande användning.

Upplysningar som tagits emot enligt direktivet får med tillstånd av den behöriga myndighet i den medlemsstat som lämnade upplysningar enligt direktivet, användas för andra ändamål än dem som avses i punkt 1 men endast i den utsträckning som lagarna i den medlemsstat vars behöriga myndighet har tagit emot upplysningarna tillåter det. Ett tillstånd ska beviljas om informationen kan användas för liknande ändamål i den medlemsstat vars behöriga myndighet lämnade dem (punkt 2). Artikel 7.3 i det gamla direktivet som gäller detta ärende möjliggör inte lika omfattande användning då den inte till någon del förpliktar till att bevilja tillstånd.

Om en behörig myndighet anser att upplysningar som den har tagit emot från en annan medlemsstats behöriga myndighet sannolikt är till nytta för administration och verkställighet av de skatter som avses i direktivet för en tredje medlemsstats behöriga myndighet, den får vidarebefordra upplysningarna till denna tredje behöriga myndighet, om vidarebefordran överensstämmer med direktivets regler och förfaranden. Den ska underätta den behöriga myndighet i den medlemsstat från vilken upplysningarna ursprungligen härrör om sin avsikt att vidarebefordra upplysningarna till en tredje medlemsstat. Upplysningarnas ursprungsstat kan motsätta sig vidarebefordran inom tio arbetsdagar från mottagande av meddelandet från den medlemsstat som önskar vidarebefordra upplysningarna (punkt 3). I artikel 7.4 i det gamla direktivet bestäms endast att upplysningar kan vidarebefordras till en tredje medlemsstat med samtycke av den behöriga myndigheten i upplysningarnas ursprungsstat.

Tillstånd att i enlighet med punkt 2, alltså för andra än skattemässiga ändamål, använda upplysningar som har vidarebefordrats enligt punkt 3, kan endast beviljas av den behöriga myndigheten i upplysningarnas ursprungsstat. Denna förtydligande bestämmelse är utan motsvarighet i det gamla direktivet.

Upplysningar, rapporter, redogörelser och andra dokument eller vidimerade kopior av eller utdrag ur sådana, som den anmodade myndigheten har erhållit och lämnat till den

begärande myndigheten enligt direktivet får åberopas som bevismaterial av behöriga instanser i den begärande medlemsstaten, på samma villkor som för liknande upplysningar, rapporter, redogörelser och andra dokument som har lämnats av en annan myndighet i den medlemsstaten (punkt 5). Bestämmelsen utvidgar möjligheten att använda upplysningar i jämförelse med det gamla direktivet (artikel 7.1 andra stycket och artikel 7.3).

Skydd som liknande upplysningar ges i nationella lagar betyder i fråga de skatter som administreras av Skatteförvaltningen det skydd som bestäms i lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter (1346/1999). För andra skatters del bestäms skyddet på grund av den ifrågavarande skattelagen. Också bestämmelserna i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) och personuppgiftslagen (523/1999) ska beaktas.

Artikel 17. Begränsningar. En anmodad myndighet ska ge en begärande myndighet i en annan medlemsstat de i artikel 5 (Utbyte av upplysningar på begäran) avsedda upplysningarna endast om den begärande myndigheten har uttömt de vanliga informationskällor som den under omständigheterna kunde ha använt för att skaffa de begärda upplysningarna, utan att riskera det önskade resultatet. I artikel 2.1 i det gamla direktivet ingår likadan begränsning.

Direktivet medför inte någon skyldighet för en anmodad medlemsstat att utföra utredningar eller överlämna upplysningar, om det skulle strida mot dess lagar att för egna ändamål utföra dessa utredningar eller inhämta de begärda upplysningarna (punkt 2). Den behöriga myndigheten i en anmodad medlemsstat får vägra att lämna upplysningar, om den begärande medlemsstaten av rättsliga skäl (avsaknad av rättslig ömsesidighet) inte får lämna liknande upplysningar (punkt 3). Det är också tillåtet att vägra om lämnande av upplysningar skulle leda till att en affärshemlighet eller annan liknande hemlighet eller ett i näringsverksamhet använt förfaringsätt röjs eller om det gäller upplysningar vilkas lämnande skulle strida mot allmän ordning (punkt 4). Dessa bestämmelser avviker i

ringa mån från de motsvarande bestämmelserna i artikel 8.2–8.4 i det gamla direktivet.

Den anmodade myndigheten ska underrätta den begärande myndigheten om skälen till vägran att besvara en begäran. Artikel 5 i det gamla direktivet uttrycker samma princip.

Artikel 18. Skyldigheter. Den anmodade medlemsstaten ska använda de medel som den förfogar över för att inhämta de begärda upplysningarna, även om den kanske inte behöver upplysningarna för sina egna beskattningsändamål, och det förutsätts alltså inte något eget beskattningsmässigt behov. Denna skyldighet påverkar inte tillämpningen av artikel 17.2–4 (lagenlighet i insamling av upplysningar, rättslig ömsesidighet, skydd av affärshemligheter och beaktande av allmän ordning) men återopande av dessa punkter medför inte en rätt för en anmodad medlemsstat att vägra att lämna upplysningar enbart därför att den inte har något eget (nationell) intresse av denna information (punkt 1), och således är inte heller avsaknad av eget (nationellt) intresse en giltig grund för vägran. Artikel 17.2 och 4 (lagenlighet i insamling av upplysningar och skydd av affärshemligheter) får under inga omständigheter tolkas så att de ger en medlemsstats anmodade myndighet rätt att vägra att lämna upplysningar enbart därför att upplysningarna innehåller av en bank, annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare eller på grund av att upplysningarna rör äganderätt i en person (punkt 2). Alla dessa bestämmelser är nya.

Enligt punkt 3 i artikeln får en medlemsstat, utan hinder av bestämmelserna i punkt 2, vägra att lämna de begärda upplysningarna om de avser beskattningsperioder före den 1 januari 2011 och lämnandet av upplysningarna hade kunnat vägras med stöd av artikel 8.1 i direktiv 77/799/EEG om begäran hade lämnats före den 11 mars 2011. Enligt den nämnda artikel 8.1 medför direktivet inte någon skyldighet för en medlemsstat från vilken uppgifter begärs att genomföra efterforskningar eller överlämna uppgifter, om det strider mot lagstiftning eller administrativ praxis i den staten att dess behöriga myndighet utför sådana efterforskningar eller insamlar de begärda uppgifterna.

Artikel 19. Utvidgning av mer omfattande samarbete som erbjuds ett tredjeland. Om en

medlemsstat erbjuder ett tredjeland ett mer omfattande samarbete än vad som föreskrivs i direktivet, får den inte vägra att erbjuda det någon annan medlemsstat som önskar att inleda ett sådant samarbete med den. I det gamla direktivet ingår inte en sådan bestämmelse (most favoured nation -klausul).

Artiklarna 20 och 21. Standardformulär och standardiserade datorformat. Praktiska arrangemang. Det administrativa samarbetet mellan medlemsländernas behöriga myndigheter ändras så att det kommer att basera sig på formulär och informationsnät.

Den begärande myndigheten kan i enlighet med internationell praxis, såvitt det är känt, uppge namn och adress på varje person som kan antas inneha de begärda upplysningarna, samt varje annan uppgift som kan underlätta den anmodade myndighetens insamling av upplysningar (artikel 20.2 andra stycket).

Medlemsstaterna ska avstå från ersättningskrav för utgifter som uppstår vid tillämpningen av direktivet, utom i tillämpliga fall vad gäller expertarvoden (artikel 21.2 tredje stycket).

Personer som är vederbörligen ackrediterade av kommissionens ackrediteringsmyndighet för säkerhet kan få tillgång till upplysningar som lämnas enligt direktivet endast i den mån som det är nödvändigt för drift, underhåll och utveckling av CCN-datanätet (artikel 21.3)

En begäran om samarbete, begäran om delgivning och bifogade dokument får avfattas på varje språk som den anmodade och den begärande myndigheten kommit överens om (artikel 21.4 första stycket). En sådan begäran ska åtföljas av en översättning till det officiella språket eller något av de officiella språken i den anmodade myndighetens medlemsstat endast i särskilda fall då denna myndighet motiverar en begäran om översättning (artikel 21.4 andra stycket).

Bestämmelserna i artiklarna 20 och 21 är mestadels nya.

Artikel 22. Särskilda skyldigheter. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa en ändamålsenlig intern samordning inom den organisation som avses i artikel 4, upprätta ett direkt samarbete med de myndigheter i de övriga medlemsstaterna och se till att de arrangemang för samarbete

som föreskrivs i direktivet fungerar på ett smidigt sätt (punkt 1). Kommissionen vidarebefordrar till varje medlemsstat allmän information avseende genomförande och tillämpning av direktivet som den tar emot och som den har möjlighet att tillhandahålla (punkt 2). Dessa bestämmelser är nya.

KAPITEL V

FÖRBINDELSERNA MED KOMMISSIONEN

Artikel 23. Utvärdering. Medlemsstaterna och kommissionen undersöker och utvärderar hur samarbetet fungerar (punkt 1). Medlemsstaterna ska till kommissionen lämna alla relevanta upplysningar som krävs för att utvärdera hur ändamålsenligt samarbetet är i fråga om bekämpande av skatteundandragande och skatteflykt (punkt 2) och lämna kommissionen en årlig utvärdering av ändamålsenligheten hos det automatiska utbytet av upplysningar och de praktiska resultat som uppnåtts (punkt 3). Kommissionen fastställer en förteckning över de statistiska uppgifter som medlemsstaterna ska lämna för utvärderingen (punkt 4). Upplysningar som har lämnats till kommissionen i enlighet med punkterna 2–4 ska behandlas konfidentiellt av kommissionen i enlighet med de bestämmelser som gäller för unionsmyndigheter (punkt 5). Upplysningar som lämnats till kommissionen av en medlemsstat i enlighet med punkterna 2–4 samt alla rapporter eller dokument som utarbetats av kommissionen med användning av upplysningar, får lämnas till övriga medlemsstater. Upplysningarna omfattas av den sekretess och de åtnjuter samma skydd som liknande upplysningar ges enligt nationell lagstiftning i den mottagande medlemsstaten (punkt 6 första stycket). Medlemsstaterna för använda dessa rapporter och dokument endast för analys. De får inte offentliggöras eller göras tillgängliga för någon annan person eller något annat organ utan kommissionens uttryckliga samtycke (punkt 6 andra stycket). Dessa bestämmelser som närmast gäller administrering är mestadels nya.

KAPITEL VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER

Artikel 24. Utbyte av upplysningar med tredjeländer. När en medlemsstats behöriga myndighet från ett tredjeland tar emot upplysningar som kan antas vara relevanta för administration och verkställighet av denna medlemsstats nationella lagar beträffande i direktivet avsedda skatter, får myndigheten, om avtalet med detta tredjeland tillåter det, vidarebefordra upplysningarna till de medlemsstaters behöriga myndigheter för vilka upplysningarna kan vara till nytta och till alla begärande myndigheter (punkt 1).

De behöriga myndigheterna får i enlighet med sina nationella bestämmelser om överföring av personuppgifter till tredjeländer lämna till ett tredjeland upplysningar som tagits emot enligt direktivet, om den behöriga myndigheten i den medlemsstat från vilken upplysningar härrör har gett sitt samtycke till att de vidarebefordras och detta tredjeland har åtagit sig att erbjuda samarbete som krävs för insamling av bevis för den oriktiga eller olagliga karaktären av transaktioner som verkar strida mot eller utgöra en överträdelse av skattelagstiftningen (punkt 2).

Dessa bestämmelser är nya.

I fråga om överföring av upplysningar enligt punkt 2 ska också iaktas vad som bestäms i 22, 22 a och 23 § i personuppgiftslagen om de förutsättningar om tillräcklig dataskyddsnivå under vilka personuppgifter får översändas till stater utanför Europeiska unionens medlemsstaters territorium eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

KAPITEL VII

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 25. Dataskydd. På grund av denna artikel tillämpas på utbyte av upplysningar enligt direktivet bestämmelserna om genomförande av direktiv 95/46/EG, alltså *dataskyddsdirektivet*. Medlemsstaterna ska emellertid, för att korrekt tillämpa handräkningsdirektivet, begränsa tillämpningsområdet för

de skyldigheter och rättigheter som avses i artikel 10, artikel 11.1, artikel 12 och 21 i dataskyddsdirektivet i den utsträckning som behövs för att skydda de intressen som avses i artikel 13.1 e i dataskyddsdirektivet.

Enligt artikel 10 (Information vid insamling av uppgifter från den registrerade) ska den registeransvarige eller dennes företrädare ge den person från vilken uppgifter om honom själv samlas in viss information, utom i fall då han redan känner till informationen. Artikel 11.1 (Information när uppgifterna inte har samlats in från den registrerade) i direktivet gäller den situation då uppgifterna inte har samlats in från den registrerade. Registeransvarige ska vid tiden för registreringen av personuppgifter eller, om utlämnande till en tredje man kan förutses, inte senare än vid den tidpunkt då uppgifterna först lämnas ut, ge den registrerade åtminstone den i artikel uppräknade informationen, utom när den registrerade redan känner till informationen. Informationen gäller den registeransvariges identitet, ändamålen med den behandling för vilken uppgifterna är avsedda, all ytterligare information, exempelvis mottagarna av uppgifterna, huruvida det är obligatoriskt eller frivilligt att besvara frågorna och eventuella följder av att inte svara, den registrerades rättigheter att få tillgång till och att erhålla rättelse av uppgifter som rör honom, i den utsträckning som den ytterligare informationen med hänsyn till de särskilda omständigheter under vilka uppgifterna samlas in är nödvändig för att tillförsäkra den registrerade en korrekt behandling. Enligt artikel 12 (Rätt till tillgång) ska varje registrerad garanteras rätt att från den registeransvarige a) utan hinder och med rimliga intervall samt utan större tidsutdräkt eller kostnader få bekräftelse på om uppgifter som rör honom behandlas eller inte och information om åtminstone ändamålen med behandlingen, de berörda uppgiftskategorierna och mottagarna eller mottagarkategorierna till vilka uppgifterna utlämnas, få begriplig information om vilka uppgifter som behandlas och all tillgänglig information om varifrån dessa uppgifter kommer, få kännedom om den logik som används när uppgifter som rör honom behandlas på automatisk väg åtminstone såvitt avser sådana automatiska beslut som avses i artikel 15.1 b i fö-

rekommende fall få sådana uppgifter som inte behandlats i enlighet med bestämmelserna i direktivet rättade, utplånade eller blockerade, särskilt om dessa är ofullständiga eller felaktiga och c) få genomfört att en tredje man till vilken sådana uppgifter utlämnats underrättas om varje rättelse, utplåning eller blockering som utförts i enlighet med led b), om detta inte visar sig vara omöjligt eller innebär en oproportionerligt stor ansträngning. Enligt artikel 21 som berör behandlingarnas offentlighet ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att tillse att behandlingarna görs offentligt tillgängliga och föreskriva att tillsynsmyndigheten ska föra ett register över sådana behandlingar som har anmälts i enlighet med artikel 18 (Anmälningsplikt gentemot tillsynsmyndigheten). Dataregistret ska innehålla åtminstone den information som anges i artikel 19.1 a–e dvs. den registeransvariges namn och adress, ändamålen med behandlingen, en beskrivning av den eller de kategorier av registrerade som berörs och av de uppgifter eller kategorier av uppgifter som hänför sig till dem, mottagarna eller de kategorier av mottagare till vilka uppgifterna kan komma att lämnas ut och föreslagna överföringar av uppgifter till tredje land. Registret ska vara allmänt tillgängligt. För sådan behandling som inte omfattas av anmälningsplikt ska medlemsstaterna föreskriva att de registeransvariga eller något annat organ, som medlemsstaterna utser, på lämpligt sätt ska tillhandahålla var och en som begär det åtminstone den information som anges i artikel 19.1 a–e.

De i artikel 13.1 e nämnda intressena är ett viktigt ekonomiskt eller finansiellt intresse hos en medlemsstat eller hos Europeiska unionen, inklusive monetära frågor, budgetfrågor och skattefrågor.

Artikel 10, artikel 11.1, artikel 12 och artikel 21 samt artikel 13.1 e har i Finland implementerats genom 10 § (Registerbeskrivning), 24 § (Information om behandling av uppgifter) och 26–29 § (Rätt till insyn, Inskränkningar i rätten till insyn, Utövande av rätten till insyn, Rättelse av en uppgift) i personuppgiftslagen samt 18 § 1 mom. punkt 1 i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet.

Då personuppgiftslagen i alla fall tillämpas på Skatteförvaltningens register och då begränsningar som nämns i artikel 25 i direktivet har redan beaktats i personuppgiftslagen har det ansetts att det inte finns något skäl att inkludera i lagen om direktivets verkställande en bestämmelse om dataskydd.

Artiklarna 26–31. Kommittéförfarande. Rapportering. Upphävande av direktiv 77/799/EEG. Införlivande. Ikraftträdande. Adressater. I dessa artiklar finns bestämmelserna om kommitté kallad kommittén för administrativt samarbete i fråga om beskattning (26), tidpunkten för lämnande av den rapport som kommissionen lämnar om tillämpningen av direktivet till Europaparlamentet och rådet (27), och direktivets införlivande (29) samt de sedvanliga bestämmelserna om ikraftträdande av det nya direktivet och upphävande av det gamla direktivet (29 och 30) samt slutligen bestämmelserna om adressater (31).

2 Lagförslagen

2.1 Lagen om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet

1 §. Genomförande av direktivet. Paragrafen innehåller en bestämmelse som motsvarar den ordalydelse som används vid ikraftsättandet av internationella förpliktelser, enligt vilken de bestämmelser i direktivet som hör till området för lagstiftningen ska iaktas som lag i Finland, om ingenting annat följer av genomförandelagen. Artiklarna 1–24 i direktivet innehåller bestämmelser som antingen direkt eller indirekt anknyter sig till beskattningsförfarande och den skatteskyldiges rättigheter och som således hör till området för lagstiftningen.

I artiklarna 16, 17, 24 och 25 i direktivet ingår också sekretess- eller dataskyddsbestämmelser vilka också hör till området för lagstiftning.

Enligt 2 mom. i paragrafen ska statsrådet ha bemyndigande att vid behov utfärda bestämmelser om verkställigheten av direktivet.

2 §. Tillämpningsområde. Enligt paragrafen omfattar tillämpningsområdet verkställande av begäran om samarbete som har mottagits från medlemsländer och sändning av finska begäran om samarbete. Bestämmelser om begäran och skyldigheter med anknytning till dem ingår i artiklarna 5–7, 11–14, 16 och 18 i direktivet. Tillämpningsområdet omfattar också behandling av ärenden som gäller vidarebefordran av upplysningar från ett tredjeland och överlämnande av upplysningar till ett tredjeland. Bestämmelserna om detta finns i artiklarna 16 och 24 i direktivet.

3 §. Samarbetsformer. I paragrafen nämns de i artiklarna 5, 8–9 ja 11–14 i direktivet bestämda samarbetsformerna, som är utbyte av upplysningar, närvaro av tjänstemän från en medlemsstats skattemyndigheter i en annan medlemsstat och medverkan i administrativa utredningar där, delgivning av handlingar, samtida kontroller och givande av återkoppling.

4 §. Skatter som omfattas av samarbetet. I paragrafen nämns de i artikel 2 i direktivet definierade skatter som omfattas av samarbetet.

5 §. Kategorier av inkomst och kapital som omfattas av obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar. I paragrafen nämns de kategorier av inkomst och kapital som omfattas av det i artikel 8 bestämda obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar.

6 §. Behöriga myndigheter. Behöriga myndigheter är Statens ämbetsverk på Åland (fordonsskatt och bränsleavgift), Energimarknadsverket (el- och naturgasnätsavgifter), Säkerhets- och utvecklingscentret för läkemedelsområdet (apoteksavgift), Trafiksäkerhetsverket (fordonsskatt, bilskatt, bränsleavgift och banskatt), Tullen (några andra skatter än tull, samt punktskatter som inte omfattas av annan unionslagstiftning om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna, dvs. fordonsskatt, bilskatt, accis på vissa dryckesförpackningar, avfallsskatt, lästavgift, punktskatt på sötsaker, glass och läskedrycker, farledsavgift, oljeavfallsavgift och oljeskyddsavgift) och Skatteförvaltningen (lotteriskatt, skatt för titlar, fastighetsskatt,

källskatt på ränteinkomst, arv- och gåvoskatt, tonnageskatt, inkomstskatt, källskatt för löntagare från utlandet, skatt på försäkringspremie och överlåtelseskatt) och deras bemyndigade centrala kontaktkontor, kontaktkontor eller kontaktorgan.

Skatteförvaltningen ska svara för kontakterna till kommissionen såsom den gör redan i dag.

Bestämmelserna om behöriga myndigheter finns i artiklarna 3 och 4 i direktivet.

7 §. Ikraftträdande. Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt. Den ska tillämpas från och med ingången av 2013.

Lagens 5 § föreslås träda i kraft den 1 januari 2015 och tillämpas från den tidpunkten.

Genom lagen upphävs lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen på beskattningens område (1220/1994).

2.2 Lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst

Hänvisningarna till det gamla direktivet i 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst ändras så att de avser det nya direktivet.

2.3 Lag om beskattning av delägare i utländska bassamfund

Hänvisningen till det gamla direktivet i 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund för inkomst ändras så att den avser det nya direktivet.

3 Ikraftträdande

Medlemsstaterna ska med verkan från och med den 1 januari 2013 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet. De ska dock med verkan från och med den 1 januari 2015 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som behövs för att följa artikel 8 i direktivet.

Lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om

upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet träder i kraft så snart som möjligt och tillämpas från och med den 1 januari 2013. Dess 5 § träder i kraft den 1 januari 2015 och tillämpas från och med den 1 januari 2015.

Lagen om ändring av 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och lagen om ändring av 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund träder i kraft så snart som möjligt och tillämpas från och med den 1 januari 2013.

4 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

I propositionen föreslås att direktivet genomförs genom en så kallad blandad genomförandelag av samma typ som de blandade ikraftträdandelagar som används för att sätta i kraft fördrag. Enligt en genomförandebestämmelse i blankettform ska de bestämmelser i direktivet som hör till området för lagstiftning iaktas i Finland som lag. Utöver bestämmelse i blankettform innehåller lagförslaget de sakliga bestämmelser som behövs för genomförandet av skyldigheter i direktivet och direktivets tillämpning.

Grundlagsutskottet har framhåvt att bland annat de allmänna kraven på att regleringen beträffande grundrättigheter är noggrann och skarpt avgränsad samt att gott skrivsätt iaktas förutsätter att Europeiska unionens bestämmelser intas i den nationella lagstiftningen huvudsakligen genom sådana nationella bestämmelser som motsvarar sakinnehållet i EU-bestämmelser. Utskottet har emellertid ansett att det inte har funnits statsförfattningsrättsliga hinder för blandad genomförandeteknik av samma typ som föreslås användas i propositionen då det har varit fråga om genomförande av rambeslut (GrUU 18/2003 rd, GrUU 50/2006 rd och GrUU 23/2007 rd). Också när det gäller den blandande regleringen i genomförande av rambeslut måste de ovan nämnda allmänna kraven på reglering av genomförande uppfyllas (GrUU 50/2006 rd och GrUU 23/2007 rd).

Som regler för att harmonisera lagstiftningen liknar rambeslut direktiven (GrUU 10/1998 rd). Bägge författningstyperna för-

pliktar medlemsstaterna när det gäller de resultat som ska uppnås men överlåter åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt. På grund av likheterna i dessa regleringsformer finns det inte något hinder för användning av blandad genomförandeteknik i genomförande av det föreliggande direktivet.

Det är motiverat att genomföra handräckningsdirektivet genom en blandad genomförandelag. Bestämmelserna i direktivet kan anses vara så detaljerade och noggranna att de tillsammans med genomförandelagen bildar en sådan helhet av reglering som kan anses uppfylla de allmänna krav som ställs på reglering av genomförandet. I direktivet be-

stäms särskilt om verksamheten mellan medlemsstaternas myndigheter och det kan antas att myndigheterna väl känner till de ifrågavarande bestämmelserna. Också det tidigare handräckningsdirektivet har genomförts på motsvarande sätt (RP 254/1994). Indrivningsdirektivet som gäller indrivning av skattefordringar har också genomförts på detta sätt (RP 134/2011).

I lagförslaget ingår inte sådana bestämmelser som skulle vara problematiska ur grundlagens synvinkel. Förslaget kan därför godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG samt om tillämpning av direktivet**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genomförande av direktivet

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, nedan *handräckningsdirektivet*, ska iakttas som lag, om inte något annat följer av denna lag.

Bestämmelser om verkställigheten av handräckningsdirektivet i övrigt utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

2 §

Tillämpningsområde

I enlighet med denna lag och handräckningsdirektivet

1) verkställs i Finland en sådan i handräckningsdirektivet avsedd begäran om samarbete som en behörig myndighet i en annan medlemsstat i Europeiska unionen framställer hos en behörig myndighet i Finland,

2) översänds en begäran om samarbete som framställs av en finsk behörig myndighet till en annan medlemsstat i Europeiska unionen för verkställighet,

3) behandlas ärenden som gäller vidarebefordran av upplysningar som tagits emot från

ett tredjeland och ärenden som gäller upplysningar som överlämnas till ett tredjeland.

3 §

Samarbetsformer

Samarbetet omfattar utbyte av upplysningar, rätt för tjänstemän som bemyndigats av behörig myndighet i en medlemsstat att närvara vid kontor och medverka i administrativa utredningar i en annan medlemsstat, samtidiga kontroller, delgivning och givande av återkoppling på det sätt som föreskrivs i handräckningsdirektivet.

4 §

Skatter som omfattas av samarbetet

Samarbetet gäller de skatter som tas ut av en medlemsstat och dess territoriella eller administrativa underenheter eller av dess lokala myndigheter, eller på dessas vägnar, under förutsättning att de tas ut på de territorier där fördragen är tillämpliga enligt artikel 52 i fördraget om Europeiska unionen.

Samarbetet gäller inte

1) mervärdesskatt, tullar och punktskatter som omfattas av annan unionslagstiftning om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna;

2) obligatoriska sociala avgifter som ska betalas till medlemsstaten eller en underenhet i medlemsstaten eller till offentligrättsliga socialförsäkringsinstitutioner.

De skatter som avses i första moment omfattar inte

1) avgifter, t.ex. för intyg och andra handlingar som utfärdas av offentliga myndigheter, eller

2) avgifter av avtalsmässig karaktär, t.ex. ersättning för allmännyttiga tjänster.

5 §

Kategorier av inkomst och kapital som omfattas av automatiskt utbyte av upplysningar

En behörig myndighet ska genom ett automatiskt utbyte av upplysningar lämna en behörig myndighet i en annan medlemsstat tillgängliga upplysningar om personer bosatta i den medlemsstaten och om följande specificerade kategorier av inkomst och kapital

- 1) inkomster från anställning,
- 2) styrelsearvoden,
- 3) livförsäkringsprodukter som inte omfattas av andra unionsrättsakter om utbyte av upplysningar och andra liknande åtgärder,
- 4) pensioner,
- 5) ägande av och inkomster från fast egendom.

6 §

Behöriga myndigheter

Behöriga myndigheter enligt denna lag är Energimarknadsverket, Trafiksäkerhetsverket, Säkerhets- och utvecklingscentret för läkemedelsområdet, Tullen, Skatteförvaltningen och Statens ämbetsverk på Åland samt de myndigheter dessa har bemyndigat, i enlighet med vad som i annan lagstiftning föreskrivs om dessa myndigheters behörighet i fråga om beskattning.

Skatteförvaltningen svarar för kontakten till Europeiska kommissionen.

7 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas redan från och med den 1 januari 2013.

Lagens 5 § träder dock i kraft först den 1 januari 2015 och tillämpas från den tidpunkten.

Genom denna lag upphävs lagen om ömsesidig handräckning mellan de behöriga myndigheterna i Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen på beskattningens område (1220/1994).

2.

Lag**om ändring av 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst (627/1978) 3 § 5 mom. och 13 § 1 mom. 3 punkten underpunkt a, sådana de lyder i lag 814/2008, som följer:

3 §

Källskatt ska inte betalas på dividend som betalas till ett i Finland begränsat skattskyldigt samfund som motsvarar ett samfund enligt 33 d § 4 mom. i inkomstskattelagen eller 6 a § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/1968) och dividenden är skattefri enligt dessa bestämmelser om den betalas till ett inhemskt samfund. Samfundet ska inte heller betala källskatt på sådan ränta på andelskapital, placeringsandelar och tilläggsandelar som ett andelslag betalar, på vinstandel i och ränta på grundfundsandelar och placeringar i tillskotts-fonder som en inhemsk sparbank betalar samt på ränta på garantikapital som ett ömsesidigt försäkringsbolag och en försäkringsförening betalar. En förutsättning för skattefrihet är att samfundet har hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och att rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG eller ett avtal om handräckning och utbyte av information i skatteärenden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gäller dividendtagarens hemviststat. Dessutom förutsätts att källskatt enligt dividendtagarens utredning i praktiken

inte i sin helhet kan gottgöras i dividendtagarens hemviststat på grundval av ett avtal om undanröjande av dubbelbeskattning mellan Finland och dividendtagarens hemviststat.

13 §

Följande inkomster beskattas enligt lagen om beskattningsförfarande:

3) på yrkande av en begränsat skattskyldig fysisk person som är bosatt i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet dividend, om

a) rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG eller ett avtal om handräckning och utbyte av information i skatteärenden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gäller dividendtagarens hemviststat, och

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas dock redan från och med den 1 januari 2013.

3.

Lag**om ändring av 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) 2 a § 1 mom. sådant det lyder i lag 680/2008, som följer:

2 a §

Närmare bestämmelser för samfund med hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i skatteavtalsstater

Denna lag tillämpas inte på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i en stat som avses i 2 § 3 mom. 2 punkten, förutsatt att rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG gäller staten i fråga eller att det med staten

avtalats om ett sådant informationsutbyte i skatteärenden mellan myndigheterna som tillsammans med de avtalsslutande staternas interna lagstiftning möjliggör ett tillräckligt informationsutbyte för tillämpningen av denna lag. Vidare förutsätts att samfundet faktiskt har etablerat sig i hemviststaten och de facto bedriver ekonomisk verksamhet där.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas dock redan från och med den 1 januari 2013.

Helsingfors den 20 december 2012

Statsminister

JYRKI KATAINEN

Finansminister Jutta Urpilainen

2.

Lag**om ändring av 3 och 13 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst (627/1978) 3 § 5 mom. och 13 § 1 mom. 3 punkten underpunkt a, sådana de lyder i lag 814/2008, som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

3 §

3 §

Källskatt ska inte betalas på dividend som betalas till ett i Finland begränsat skattskyldigt samfund som motsvarar ett samfund enligt 33 d § 4 mom. i inkomstskattelagen eller 6 a § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/1968) och dividenden är skattefri enligt dessa bestämmelser om den betalas till ett inhemskt samfund. Samfundet ska inte heller betala källskatt på sådan ränta på andelskapital, placeringsandelar och tilläggsandelar som ett andelslag betalar, på vinstandel i och ränta på grundfundsandelar och placeringar i tillskottsfonder som en inhemsk sparbank betalar samt på ränta på garantikapital som ett ömsesidigt försäkringsbolag och en försäkringsförening betalar. En förutsättning för skattefrihet är att samfundet har hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och att rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningsområde eller ett avtal om handräckning och utbyte av information i skatteärenden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gäller dividendtagarens hemviststat. Dessutom förutsätts att källskatt enligt dividendtagarens utredning i praktiken inte i sin helhet kan gottgöras i dividendtagarens hemviststat på grundval av ett avtal om undanröjande av dubbelbeskattning mellan Finland och dividendtagarens hemviststat.

Källskatt ska inte betalas på dividend som betalas till ett i Finland begränsat skattskyldigt samfund som motsvarar ett samfund enligt 33 d § 4 mom. i inkomstskattelagen eller 6 a § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/1968) och dividenden är skattefri enligt dessa bestämmelser om den betalas till ett inhemskt samfund. Samfundet ska inte heller betala källskatt på sådan ränta på andelskapital, placeringsandelar och tilläggsandelar som ett andelslag betalar, på vinstandel i och ränta på grundfundsandelar och placeringar i tillskottsfonder som en inhemsk sparbank betalar samt på ränta på garantikapital som ett ömsesidigt försäkringsbolag och en försäkringsförening betalar. En förutsättning för skattefrihet är att samfundet har hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och att *rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG* eller ett avtal om handräckning och utbyte av information i skatteärenden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gäller dividendtagarens hemviststat. Dessutom förutsätts att källskatt enligt dividendtagarens utredning i praktiken inte i sin helhet kan gottgöras i dividendtagarens hemviststat på grundval av ett avtal om undanröjande av dubbelbeskattning mellan Finland och dividendtagarens hemviststat.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

13 §

Följande inkomster beskattas enligt lagen om beskattningsförfarande:

3) på yrkande av en begränsat skattskyldig fysisk person som är bosatt i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet dividend, om

a) rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område eller ett avtal om handräckning och utbyte av information i skatteärenden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gäller dividendtagarens hemviststat, och

13 §

Följande inkomster beskattas enligt lagen om beskattningsförfarande:

3) på yrkande av en begränsat skattskyldig fysisk person som är bosatt i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet dividend, om

a) rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG eller ett avtal om handräckning och utbyte av information i skatteärenden inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gäller dividendtagarens hemviststat, och

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas dock redan från och med den 1 januari 2013.

3.

Lag

om ändring av 2 a § i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund

I enlighet med riksdagens beslut ändras i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) 2 a § 1 mom. sådant det lyder i lag 680/2008, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2 a §

2 a §

Närmare bestämmelser för samfund med hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i skatteavtalsstater

Närmare bestämmelser för samfund med hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i skatteavtalsstater

Denna lag tillämpas inte på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i en stat som avses i 2 § 3 mom. 2 punkten, förutsatt att rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om direkt beskattning och skatter på försäkringspremier gäller staten i fråga eller att det med staten avtalats om

Denna lag tillämpas inte på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i en stat som avses i 2 § 3 mom. 2 punkten, förutsatt att rådets direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG gäller staten i fråga eller att det med staten avtalats om ett sådant informationsutbyte i skat-

ett sådant informationsutbyte i skatteärenden mellan myndigheterna som tillsammans med de avtalsslutande staternas interna lagstiftning möjliggör ett tillräckligt informationsutbyte för tillämpningen av denna lag. Vidare förutsätts att samfundet faktiskt har etablerat sig i hemviststaten och de facto bedriver ekonomisk verksamhet där.

teärenden mellan myndigheterna som tillsammans med de avtalsslutande staternas interna lagstiftning möjliggör ett tillräckligt informationsutbyte för tillämpningen av denna lag. Vidare förutsätts att samfundet faktiskt har etablerat sig i hemviststaten och de facto bedriver ekonomisk verksamhet där.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas dock redan från och med den 1 januari 2013.